

Džon Irving

Kraljica Ester

Prevela
Ana Grbić

Laguna

Naslov originala

John Irving

QUEEN ESTHER

Copyright © 2025 by Garp Enterprises, Ltd.

All rights reserved.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Martiju Švorcu

Jer smo prodani, ja i moj narod,
da nas potru, pobiju i istrijebe.

Knjiga o Jestiri 7, 4

SADRŽAJ

1. Građani Penakuka.	11
2. Četvrta kći	14
3. Odakle je siročad došla	23
4. Pismo doktora Larča	32
5. Istorija abortusa u Americi.	42
6. Ono jevrejsko	51
7. Strah je ljubav	60
8. Brus za Ester	71
9. Već postojeća ideja	83
10. Ideja o dve mame	96
11. Starozavetna devojka	111
12. Deca vas čuju.	124
13. Usuditi se na ljubav ili ne.	138
14. Kao ti	158
15. Preko telefona	172
16. Loše slike preko rupa od metaka.	183
17. Vučjak po imenu Teška Kiša.	207

18. Deljenje kreveta	.218
19. <i>Der Vorschlag</i>	.232
20. Ne kao Dona Rid	.246
21. Nije Egipćanka.	.263
22. U budućnosti.	.290
23. Poslednje nastavničko veće.	.321
24. Prolaznost vremena	.347
25. Onorino dete.	.370
 Zahvalnica	 .397
<i>O autoru.</i>	.399

PRVO POGLAVLJE

Građani Penakuka

O naj Džozaja Vinzlou rodio se u Plimutu, u Masačuset-su, 1629. Njegov otac Edvard Vinzlou bio je od separatističkih puritanaca koji su doputovali na *Mejflaueru* 1620. Edvardov mlađi brat Džon doplovio je na *Forčenu* u Plimut 1621. Od puritanskih vremena, pristizalo je još Vinzloua.

Današnjeg Džejsma Vinzloua, kog su kao dete zvali Džimi, nije oduševljavalo njegovo vinzlouovsko nasleđe – naučio je da ne mari za to ko su mu preci. „Kad je reč o precima, niti preuzimaš zasluge, niti treba da se osećaš krivim – ne daju ti da biraš roditelje, zar ne?“, rekao je Džimiju deda, profesor engleskog.

Džejsm Vinzlou je studirao u inostranstvu samo godinu dana, a ipak, to što mu se u stranoj zemlji dogodilo, potvrdilo je njegovu ubeđenost u sopstvenu suštinsku inostranost.

Delovalo je protivrečno što je Džimi Vinzlou uvek govorio da je on samo dečak iz Nju Hempšira. Nije bio dovoljno nju-hempširski za građane Penakuka; oni su se posebno pobrinuli da saznaju odakle su Vinzlouovi došli.

Ako ste odrasli u Penakuku u jugoistočnom Nju Hempširu 1940-ih i 1950-ih, bilo je važno odakle ste došli. Znali ste da u Americi postoji klasni sistem; bili ste svesni vladajuće klase i

osećali svoje mesto u društvu. Grad se nalazi oko vodopada gde se slatkovodna reka Penakuk uliva u plimni, slani Svompskot – nekad zemlja starosedelačkih Amerikanaca Svompskot, potplemena naroda Penakuk. Ime Penakuk potiče od abenaki reči koja znači „u podnožju“. Osnivač grada je otišao iz Engleske da izbegne verski progon; bio je proteran i iz Zalivske kolonije Massachusettsa zato što je delio snahina disidentska verska gledišta. Engleski puritanac kupio je zemlju od sagamora Svompskota. Širom Nove Engleske bilo je sličnih gradića – fabričkih ili drvno-prerađivačkih, gde je vaš društveni status bio jasan. Klasna svest nije bila specifična za Penakuk, u kom su radile velika tekstilna fabrika (još od 1830) i fabrika cipela (od 1884). Ono što je Penakuk izdvojilo i gradu dalo oštru klasnu svest bila je privatna škola za dečake.

Akademija *Penakuk*, osnovana 1781, bila je nezavisna srednja škola s internatom. Akademija je bila jedna od najstarijih srednjih škola u Sjedinjenim Državama. Tokom 1950-ih i 1960-ih, kad je Džejms Vinzlou tamo išao, bio je svestan da mu drugovi s akademije ne procenjuju društveni status na isti način kao grad.

Tokom 1950-ih i 1960-ih, za razliku od grada, Akademija *Penakuk* bila je meritokratija; škola je marila za to da li ste dobri u učionici. Akademiji su bile važne ocene – dečacima i ne toliko. Duhovitost je bila važna dečacima; marili su za to da li možeš da ih zabaviš. Bilo bi ti oprošteno što nisi zabavan samo ako si sportista. Džimiju Vinzlouu je način na koji su ga procenjivali u školi bio logičniji od gradske lupe koju je trpeo.

Šta je te dečake s Akademije *Penakuk* bilo briga za *Mejflauer*? Njihovu klasnu svest nisu budili prvi naseljenici Amerike – a još manje brod na kom su plovili. Dečaci iz grada bili su nepoverljivi prema „domcima“ i obrnuto. U međunarodnoj školi ništa ne važi za sve, ali domci su bili malo prefinjeniji; u poređenju s njima, deca iz grada delovala su priprostije.

Prema Džejmsu Vinzlouu bila su surevnjiva i gradska deca i domci, zato što je on bio potklasa gradske dece. Deca profesora bila su u teškom položaju, ali Džimi Vinzlou nije bio obično profesorsko derle. Bio je unuk najpoštovanijeg člana *Penakove* katedre za engleski. Tomas Vinzlou je bio najpopularniji profesor na akademiji; učenici su ga obožavali. Mogli biste zbog toga pretpostaviti da će Džejmsu Vinzlouu kolege učenici verovati, a nastavničko veće ga prihvatiti pre nego bilo kog drugog dečaka – ali on nije bio pravi Vinzlou. Džimi nije bio ničiji dečak. Ovoliko su shvatili: majka ga je usvojila; otac je bio nepoznat. Što se tiče dečakove rođene majke, ni ona nikom nije olakšavala. Za početak, bila je siroče.

Za građane Penakuka, Džejms Vinzlou je bio (i uvek će biti) siročetovo dete. Akademija je bila dobronamernija. Možda Džimi nije bio pravi Vinzlou ni za učenike ni za profesore, ali Vinzlouovih je bilo baš mnogo i svi su voleli tog dečaka i brinuli se o njemu. (Pa, nije ni čudo, istakli su građani Penakuka – Džimi je Vinzlouovima jedini dečak.)

Godinama kasnije, kad god bi Džejms Vinzlou bio skroman, ili na neki drugi način ostao bez reči – a uvek je govorio neizdrživo sporo – ponovio bi da je on samo njuhempširski dečak. Naravno, građani Penakuka nisu tako mislili; Vinzlouovi nisu bili kao ostali tamošnji svet, uključujući i siročetovog malog. I pored sveg njihovog guranja nosa gde ne treba, sve što su građani Penakuka stvarno znali svodilo se samo na ovo. Okolnosti rođenja Džejmsa Vinzloua bile su prepune neregularnosti. Kad se bebe rode i predaju tako da ne znaš čak ni čije su – ne tačno – to porodicu garantovano izbaci iz koloseka, zar ne? Građani Penakuka samo su čekali da Vinzlouovima pođe naopako – s tim usvojenim dečakom posebno. Možda tada ti Vinzlouovi neće delovati tako ponosno. Građanima Penakuka bilo je dozlogrdilo poštovanje koje se tim Vinzlouovima ukazivalo kao uzornoj porodici, čak i kad je reč o usvajanju siročetovog deteta.

DRUGO POGLAVLJE

Četvrta kći

Konstans je bila postojani matrijarh penakučkih Vinzlouovih. Devojačko prezime bilo joj je Bredford. Vilijam Bredford je bio na *Mejflaueru*. Građani Penakuka mislili su da Konstans nije bila ništa manje postojana ni kad je bila Bredford; to što je postala Vinzlou samo je učvrstilo njenu moralnu izvesnost. Žena je bila nepokolebljiva. Konstans je bila odgovorna za krštavanje njihove prve tri kćeri po vrlinama – Fejt, Houp i Prudens* (tim redom).

Imena po vrlinama su, izgleda, manje značila Tomasu Vinzlouu, malom domaćinu. Gospodin Vinzlou je bio slika i prilika profesora engleskog; za građane Penakuka, majušni čovek bio je suština svega što je učiteljsko. Njemu preci nisu bili važni. „Pretke ne možete popraviti – možete popraviti samo sebe i nadahnuti svoju decu“, rekao bi Tomas Vinzlou svojim učenicima na Akademiji *Penakuk* na svakom prvom času engleskog koji je održao. Hteo je da kaže da ih može naučiti da dobro čitaju, počevši od toga šta će čitati. „A ako naučite dobro da pišete, dobro ćete i govoriti“, rekao je tim dečacima. Što se tiče onoga

* Engl.: *Faith, Hope, Prudence* – vera, nada, razboritost. (Prim. prev.)

što će čitati – pesme, pozorišne komade, priče, romane – „što je više ko bajagi, to bolje!“, rekao je profesor engleskog svojim učenicima. Sledeće što im je gospodin Vinzlou rekao bila je suština njegove vere u beletristiku. „Ako možete da zamislite sebe drugome u koži, mogli biste postati mnogo bolji ljudi“, rekao bi Tomas Vinzlou tim dečacima.

Građane Penakuka je žaljao način na koji je Tomas Vinzlou pokušavao da ih podučava. Odrasli iz varoši nisu želeli da im profesor engleskog govori kako da se poprave. Neće njima Tomas Vinzlou govoriti kako da nadahnu svoju decu.

Imučne odrasle iz varoši mnogo je nervirao majušni profesor engleskog. Što bi se oni zamišljali u tuđoj koži? Kako se Tomas Vinzlouu usuđivao da od njih pravi bolje ljude? I Konstans je, na svoj način, umela da bude zabadalo; i ona se građanima Penakuka uvukla pod kožu. To dvoje bi ti uvek naturali ono što su pročitali. Ono što su pročitali nije bilo sve što su ti Vinzlouovi naturali, ali svest grada da mu se nešto natura probudile su knjige.

Tomas Vinzlou nije bio nesiguran zato što je sitan. Gradski muški svet je iritiralo to što Tomas uopšte nije mario za svoj mali stas.

Žene su drugačije mislile. Za njih je Tomas Vinzlou bio lepota u minijaturi. „Zar nije pravi lutak?“, zadirkivale su gradske gospođe jedna drugu. Nemojte misliti da Konstans nije znala kako se žene osećaju.

A ipak, Tomas Vinzlou je najviše delovao kao učitelj. Građane Penakuka lepi mali čovek nije asocirao na spontanost. Ako je Konstans bila ta koja je krstila Fejt, Houp i Prudens, tačnost dvogodišnjeg vremenskog raspona između rođenja svake od kćeri delovao je u skladu sa određenošću detalja u onim zamršenim romanima iz 19. veka koje je sićušni profesor engleskog voleo. Spolja gledano, namerna razlika u godinama između tih „vrlinki“ bila je odlika Tomasa Vinzloua, zar ne?

Kad se rodila Prudens (treća „vrlinka“), građani Penakuka brojali su godine. S obzirom na njihovo poštovanje prema

Tomasu kao „lutku“, gradske dame su najpomnije brojale. Dve godine pošto se rodila Prudens, delovalo je kao da su Vinzlouovi završili s decom. Prudens je imala pet godina kad su Vinzlouovi otpustili poslednju dadilju. Kad su te „vrlinke“ bile male, imale su seriju dadilja – tri zaredom. Konstans je insistirala da ih naziva „o per“ devojkama. Odrednica „*au pair*“ izazvala je pometnju u gradu. Kao prvo, nije bila tačna – nisu bile strankinje, govorile su engleski i (najvažnije) te devojke su bile siročad. Građanima Penakuka je bilo važno odakle su dadilje Vinzlouovih došle.

Konstansino izražavanje se, naravno, nije moglo kritikovati. „Nazivam naše devojke '*au pair*', što na francuskom bukvalno znači 'na ravnoj nozi'. Naše devojke pomažu u kući i oko dece u zamenu za smeštaj i hranu – one su članovi naše porodice“, rekla je Konstans; nije htela da kaže „usvojene“, niti je ikad kazala da su Vinzlouovi hraniteljska porodica tim devojkama. „Našim devojkama ne dajemo platu – dajemo im džeparac, kao što ljudi daju starijoj deci“, pričala je Konstans svakom ko je hteo da sluša. „Te devojke su nam kao deca“, govorila je Konstans za tu siročad – na zgražavanje građana Penakuka. „Kupujemo im odeću, pomažemo s domaćim – sva naša deca znaju da je škola važna“ – nije mogla da se suzdrži Konstans. Vinzlouovi će se postarati da se njihove „o per“ devojke upišu na koledž; te dadilje su znale da se od njih očekuje i da tamo dobro prođu.

Mora da nešto nije u redu s jednim od siročića Vinzlouovih, ili su se tome građani Penakuka nadali. Nije se dovoljno znalo o tome odakle je ta siročad došla. Kod siročića previše toga fali; uvek ima nešto što ne znaš. Građani Penakuka su znali (mada maglovito) šta se događa neusvojenoj siročadi; kad napune samo četrnaest ili petnaest, postanu takozvani „štićenici države“. To nije dobro zvučalo. Bilo je gospođa u gradu koje su rekle da je nega dece previše važan posao za maloletnice. I pitaće vas, ili biste se sami mogli zapitati: da li biste dozvolili štićenicama države da vam čuvaju decu?

Ni mrva prljavštine nije se mogla naći kod prve tri dadilje Vinzlouovih. Te tri su bile primerne učenice penakučkih državnih škola; a kako su prozujale kroz koledž (i upisale se na dobre postdiplomske), pomislio bi čovek da su i one Vinzlou. I kako su ta tri neusvojena siročeta dolazila „kući“ (kako su je zvali) za Božić ili na raspuste gorko je peklo građane Penakuka. Koliko su te tri ćerke „vrlinke“ obožavale da vide svoje stare „o per“ devojke, čovek bi pomislio da su deca Vinzlouovih tim štićenicama države bile kao sestre.

A te dadilje ništa loše nisu rekle o svom životu u domaćinstvu Vinzlouovih. „Od početka sam se osećala prihvaćeno, kao da sam oduvek bila član porodice – a sad ću to zauvek biti“, rekla je najstarija od tih sirotica. Ona je bila dadilja Fejt, prvorodene.

„Ne možeš nekom prosto dati dom, ne nekom kao što sam ja, ko ga nikad nije imao, ali to je ono što su mi dali – uz njih sam se osećala kao kod kuće“, rekla je Houpina dadilja Lusi majkama svojih školskih drugarica, gospođama iz grada, koje su (prvi put) ostale bez reči.

Tu je onda bila Deniz, „o per“ devojka za Prudens, najmlađu „vrlinku“. Deniz je bila ćutljiva. Zbog njene suzdržanosti, građani Penakuka počeli su da umišljaju kako nešto krije. Ipak, najtiša od te siročadi bila je samo stidljiva devojka, rezervisana u govoru; ako je i bila nevoljna da uđe u razgovor, to je bilo zato što se razborito ustezala pred gradskim gospođama (sklonim ogovaranju). „Postupali su prema meni kao da sam jedno od dece – sve su nas gledali jednako“, rekla je najmlađa od tri dadilje Vinzlouovih. „Trebalo je samo da ja budem jedna od odgovornije dece, zato što sam bila malo starija.“

Hvatajući se za slamke, kako to varoške dame umeju, jedna od starijih žena je neizbežno pitala: „Ali kako zoveš gospodina i gospođu Vinzlou – kako treba njima dvoma da se obraćaš?“

„Ma njih dvoje su samo malo veća deca – zovem ih Tomi i Koni, kao što oni jedno drugo zovu!“, rekla je dadilja, odjednom uzbuđena; više nije bila tako ćutljiva.

Gospođe iz grada ni sanjale ne bi da zovu Konstans Vinzlou Koni, ništa više nego što bi muški svet mogao da zamisli Tomasa Vinzloua – malog gazdu engleskog jezika – kao Tomija. A štićenice države Vinzlouovih čak su prihvatile Konstansino devojačko prezime – njena bredfordska posla, „mejflauerovsko“ poreklo. Slušajući šta ta siročad priča, pomislio bi da su njihovi preci – one porodice koje su ih dale ili napustile – plovili na *Mejflaueru*. „Jadna Doroti!“, uzvikivale bi te „o per“ devojke, oplakujući sudbu prve žene Vilijama Bredforda. Imala je tek šesnaest kad se udala za gospodina Bredforda. Ostavili su trogodišnjakinju za sobom u Holandiji sa Dorotinim roditeljima. Doroti se udavila; pala je (ili skočila) u okean dok je *Mejflauer* bio ukotvljen u luci Provinstauna. U umovima građana Penakuka nije bilo sumnje – Doroti je definitivno skočila! S broda je videla kakva je divljina čeka; znala je da nikad neće videti svoju dragu trogodišnjakinju. *I mi bismo skočile*, mislile su gradske dame i klimale jedna drugoj.

Te dadilje ne bi. One bi otišle na obalu i suočile se s divljinom. „Vilijam Bredford se ponovo oženio!“, objavila je Fejtina „o per“, kao da je čovekova druga ženidba bila junački čin.

„Vilijam Bredford je postao guverner Plimuta i napisao je istoriju Plimutske kolonije, *O plimutskoj plantaži*“, rekla je Lusi celom gradu.

„Istorija Bredfordovih se još uvek podučava na kolečkim kursovima američke istorije!“, dodala bi Deniz – i dalje stidljiva devojka, ali s godinama opuštenija.

Čak je i uz Konstansino ime išlo malo istorije. „Konstans potiče iz francuskog, a pre toga iz latinskog“, prva je rekla Fejtina dadilja, poslušno ponavljajući ono što joj je bilo rečeno.

„To je srednjovekovni oblik *’Constantia’* – to je na latinskom“, prijavila je Houpina „o per“ devojka Lusi.

„Tako se zvala ćerka Vilijama Osvajača“, rekla je Prudensina državna štićenica Deniz, ne preterano stidljivo.

A onda, kad je Prudens imala deset godina, pokazalo se da je Konstans ponovo trudna. U četvrtom mesecu, već se videlo. Kad je rodila četvrtu ćerku, Prudens je imala jedanaest godina; Fejt i Houp su bile tinejdžerke. „Vrlinke“ su bile dovoljno stare da se pobune protiv same ideje da bi se od njih moglo zatražiti da čuvaju novo dete, ali su (dosledno svojim imenima) bile „vrlo“ i veoma voljne da to čine. Što se tiče one tri dadilje koje su otišle – jedna od njih je imala svoju decu – sve su ponudile da se vrate „kući“ (kako su nastavile da je zovu). Stare „o per“ devojke su se nadmetale; posvađale su se koja će se od njih starati o novorođenčetu.

„O, drage moje devojke – ne budite blesave“, rekla je Konstans.

„Imate vi svoje živote, drage devojke“, rekao im je Tomas. Građanima Penakuka četvrta ćerka nije delovala planirano. Gradske gospođe preispitivale su moguće preuranjeni utisak da je Tomas Vinzlou učiteljski tip; možda je bilo nečeg spontanog u lutku. A onda je naišla spremačica; ona je svima ispričala bajke o rasporedu spavanja kod Vinzlouovih, ali čak ni mali grad u Nju Hempširu nije mogao pretpostaviti da zna sve što bi se o tome moglo znati. (Čak ni spremačica ne zna sve.)

Dame iz grada su se dugo pitale o rasporedu spavanja kod Vinzlouovih. Kad su prve tri kćeri bile male, Tomas Vinzlou je imao smene u domu; cela porodica je živela u profesorskom stanu u internatu Akademije *Penakuk*. Zamislite jedno od te maloletne siročadi kako živi u dečaćkom domu; pa ipak, između učenika i „o per“ devojaka nije bilo muljanja. Tomas i Konstans mora da su očitali dobru lekciju dečacima iz doma. Dečaci s akademije – posebno stariji – znali su da su dadilje zabranjene. A ipak, bilo je tesno petočlanoj porodici (plus jedan); profesorski stanovi nisu bili predviđeni za troje male dece (plus „o per“ devojka). I građani Penakuka ostali su da se pitaju: Je li Akademija odbijala Tomasu Vinzlouu od plate zato što je dadilja jela s porodicom za njihovim profesorskim

stolom u školskoj trpezariji? (Građane Penakuka je nerviralo što školska posla nisu bila i gradska posla.)

Napačena spremačica Vinzlouovih rekla bi vam da joj je žao što je otišla iz Bostona; pošla je za mužem na sever, u Nju Hempšir, ali on je ispaao jedan običan golja, što bi vam takođe rekla. Kad biste joj dali više vremena, rekla bi vam i zašto je cela njena porodica trebalo da ostane u Kilderu. Gerti Justis je bila Irkinja čije je ime bilo skraćenica od Gertruda; možda se i zbog toga ljutila. Čistila je Vinzlouovima od početka – od prvih dana u profesorskom stanu, i kad su se iz školskog kompleksa preselili u svoju kuću u gradu.

„Ta deca nemaju spavaća pravila – ti Vinzlouovi su liberalna porodica za raspored spavanja“, rekla je Gerti gradu. „Jastuci te dece se stalno šetaju“ – tako je to Gerti rekla. Za građane Penakuka, reč „liberalna“ bila je već dovoljna osuda, i pre nego što je Gerti prešla na deo o šetajućim jastucima. Menjanje posteljine je bio posao spremačice; Gerti je nalazila jastuke sve dece u krevetu jednog deteta, ili u dadiljinom krevetu. U domskim danima Vinzlouovih, nikad nije bilo dovoljno spavaćih soba – jedva da je bilo dovoljno kreveta. Dadilja tamo nikad nije imala svoju sobu – samo krevet. „Takozvanoj 'o per' devojci uvek se neko od dece, ili sva, uvlače u krevet – raspored kô u sirotištu“, kako se izrazila Gerti Justis.

U najglavnijoj ulici Penakuka bile su dve bele kolonijalne kuće – kao ona s pet spavaćih soba u koju će se Vinzlouovi useliti kad Tomas odsluži svoje kao mladi profesor, kad završi staž domskog nadzornika. Svaka „vrlinka“ je imala svoju sobu, iako su njih tri delile kupatilo. Dadilja ne samo što je imala svoju sobu, nego i svoje kupatilo. „Odaje 'o per' devojke“ (kako je Konstans nazivala dadiljinu sobu i kupatilo) bile su na jednom kraju prvog sprata, iznad kuhinje. Roditeljska spavaća soba i kupatilo bili su na drugom kraju. Kao i sami puritanci (kako dolikuje Tomasu i Konstans Vinzlou), kolonijalka iz 17. veka spolja je bila oskudno ukrašena. Imala je strm krov s dva

dimnjaka i natkriveni trem sa stubovima. Imala je zidove obložene uskim daskama, belo obojene, i crne kapke na prozorima.

Pa ipak, spremačica Vinzlouovih govorila bi građanima Penakuka da nijedna finesa novoengleskog dekoruma, niti odgovarajući broj spavaćih soba, ne bi mogao uveriti te „vrlinke“ i državnu štitičenicu tinejdžerku da ostanu u svojim krevetima. „Ta deca i siročić spavaju 'de' oće“, rekla je Gerti gradu. Čistačica je sebe videla kao ličnu domaćicu Vinzlouovih; Gerti je imala upravnički mozak. Čaršavi i jastučnice bili su u njenoj nadležnosti; oni su bili njena stvar. Gerti je bilo važno gde završavaju dečji jastuci – dadiljin da ne pominjemo. Većinom jutara, svi jastuci bili su u jednom krevetu – najčešće u dadiljinom. Čak i kad je ono što je delovalo kao poslednje od te siročadi otišlo na koledž, „vrlinke“ su se zajedno utrpavale u krevet. „Sezonci u barakama više poštuju spavaći raspored – samo nagađam“, rekla bi Gerti Justis svakom ko je hteo da sluša.

Za to što su se mlade kćeri Vinzlouovih utrpavale u isti krevet, građane Penakuka baš je bilo briga. Gradu je privukao pažnju novi spavaći raspored Tomasa i Konstans. Tomas se uselio u siročetove upražnjene odaje. U Penakuku je sigurno bilo drugih bračnih parova koji su spavali u odvojenim spavaćim sobama; pa ipak, grad je opsesivno pričao o razdaljini između dve spavaće sobe u kojima su spavali Tomas i Konstans. Da bi stigao do velike spavaće sobe iz bivših odaja „o per“ devojke, Tomas je morao na prstima proći pored dečjih soba ili prvo tabanati niz stepenice, pa onda uz stepenice, pošto bi prešipčio celu kuću.

Zašto je ovo putešestvije bilo toliko važno građanima Penakuka, ima veze s tim koliko je četvrta ćerka ispala drugačija. Za početak, možda neplanirana (ili spontanija) ćerka nije nazvana po vrlini – ne baš. Možda je to gradskim gospođama zvučalo vrlo, ali Konstans je dve stvari jasno rekla: Tomi joj je dao ime, a Onor* je „očekivanje“. „Onor je kao Čestiti** – očekivanje

* Engl.: *Honor* – čast. (Prim. prev.)

** Engl.: *Chastity* – čednost. (Prim. prev.)

nije obavezno vrlina“, tako je to Konstans rekla. Za građane Penakuka, posebno za gradske gospođe, Onor je ipak zvučalo kao ime koje je teško opravdati.

Toliko o jadnoj Doroti – onoj Bredfordovoj koja je pala s broda, mladoj supruzi koja se udavila dok je *Mejflauer* bio ukotvljen u provinstaunskoj luci. Četvrta ćerka Vinzlouovih neće biti Doroti; ona će biti Onor, što nije najlakši krst koji možeš nositi. Sigurno se narod Penakuka pitao: Šta će Tomi i Koni uraditi? Sad kad to dvoje spava na suprotnim krajevima kuće, koga će Vinzlouovi naći da se brine o Onor?

Mi ne bismo uzele novo siročē, mislile su gradske gospođe i klimale jedna drugoj. Grad je zaključio da bi ti Vinzlouovi čikali sreću sa četvrtom državnom štíćenicom. Istini za volju, građani Penakuka nisu mnogo znali o sirotištima. Ali kao i silan svet u novoengleskim varošima, građani Penakuka znali su samo ono što su čuli, a ono što su čuli bilo im je dovoljno dobro.